

κενε ἀραλίτσι το' ἡπῆαινε 'ς τὸ σπῖτι δης "Ανδρ. Δέν ἡδρ' ἀραλίχ' ν' ἀλέσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μι τ' ἀραλίχ' μπουρῶ κι κάνου τ'ς δ'λειές-ου-μ' καλύτιρα αὐτόθι. 3) "Ανεσις, ἡσυχία Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Κάμε το με τ' ἀραλίκι σου, δὲ σὲ βιάζει κανένα. 4) "Ανάπαυσις, ραστώνη Πάρ. (Παροι.) Συνών. χουζούρι.

ἀραλίτσα ἡ, Εὐβ. (Κύμ.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραλίκι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Σχισμή.

ἀραμάδα ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀραγμάδα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀραγονμάδα Λέσβ. ἀραμά Κάλυμν. Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀραμάδα, ὅπερ ὁ μὲν Κορ. "Ατ. 1,98 παράγει ἐκ τοῦ χαραμάδα κατ' ἀποβολὴν τοῦ χ, ὁ δὲ ΔΟἰκονομίδ. ἐν "Αθηνᾷ 2 (1890) 239 σημ. 1 ἐκ τοῦ ἀραγμάδα δι' ἀποβολῆς τοῦ γ πρὸ τοῦ μ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ *ρωγμάδα < ἀρχ. ρωγμή διὰ προληπτικῆς ἀφομ. τοῦ ω πρὸς τὸ ἐπόμενον α. "Ο τύπ. ἀραμά ἐκ τοῦ ἀραμάα διὰ συγχωνεύσεως τῶν δύο α μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ δ μετὰ τὴν δύο φωνηέντων.

Κενὸν διάστημα μετὰ τὴν δύο παρακειμένων πραγμάτων, οἶον ὀδόντων, σανίδων κττ. καὶ γενικώτερον ρωγμή, σχισμὴ ἐνθ' ἄν.: Βλέπω - κοιτάζω ἀπὸ τὴν ἀραμάδα τῆς πόρτας. Μπαίνει ἀέρας ἀπὸ τοῖς ἀραμάδες τῆς πόρτας - τῶν παραθύρων. Τὸ πάτωμα ἔχει πολλὰς ἀραμάδες σύνηθ. Οἱ ἀραμάδες τῶν δοντιῶν Ρόδ. "Η πόρτα τ' ὀσπιτί' ἔδ' ἀραμάδας Τραπ. Τερῶ ἀσ' τὴν ἀραγμάδαν Οἶν. "Ασ' σὴ πόρτα τ' ἀραμάδας ἐτέρεσα ἀπέσ', ἅμα κάνείναν *κ' εἶδα (ἀπὸ τοῖς ἀραμάδες τῆς πόρτας ἐκοίταξα μέσα, ἀλλὰ κανένα δὲν εἶδα) Τραπ. || "Ἀσμ.

Εἶδα σ' ἀσ' τὴν ἀραγμάδαν | *ἐπαρέρθες με λαμπάδα (ἐπαρέρθες με = μοῦ φάνηκες, λαμπάδα = ὡς λαμπάδα, δηλ. ἔχουσα ἀνάστημα εὐθυτενές) Κερασ. "Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 73 (ἐκδ. Wagner 65) «'ς τὲς ἀραμάδες τῶν πορτῶν τὰ μάτια του νὰ βάνη». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραιωμάδα 1.

***ἀραμαδόπουλλον** τό, ἀραμαδόπον Πόντ. (Σάντ.) ἀραμόπον Πόντ. (Σάντ.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμάδα, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἀραμά, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὰ ρωγμή, μικρὰ σχισμή.

ἀραμὸς ὁ, Κύθν. Σκυρ. Σῦρ.

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀραμά, δι' ὃ ἰδ. ἀραμάδα.

Ρωγμή, σχισμὴ ἐνθ' ἄν.: Σὲ βλέπω ἀπὸ τὸν ἀραμὸ Σῦρ. "Εγινε ἀραμὸς τσαὶ χύθη οὐλο τὸ λῆδι Σκυρ.

ἀραμου μόρ. ἐρωτηματ. "Απουλ. ἄρεμο "Απουλ.

"Εκ τοῦ μορ. ἀρα καὶ τῆς ἀντων. μου ἔνεκα τῆς ἐν συνεκφ. ἐγκλίσεως αὐτῆς.

***Αραγε**, ὁ ἰδ.

ἀραμοῦ Τσακων.

"Εκ τοῦ ἀρχ. ἡρεμῶ. "Ιδ. ΜΔέφνερ Λεξ.

Μένω, ἀπομένω: "Αραμᾶτσε ὁ ὄγο τὸ τούμα σι (ἔμεινε ὁ λόγος εἰς τὸ στόμα τῆς). "Αραμᾶτσε με τὰ χέρα φαῖστα (ἔμεινε με τὸ χέρι σηκωμένο). "Αράμα ἡσυχὸ (μένε ἡσυχος) || Φρ. "Αλειουτε ν' ἀραμᾶρε! (ἄλειωτος νὰ μείνης 'ς τὸν τάφο! "Αρά).

ἀραμπαδῆ ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀραμπαδῆ) ἀραδαδῆ Κρήτ. Νάξ. ("Απύρανθ.) κ.ά. ἀραπαδέα Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀραμπᾶδες.

Φορτίον μιᾶς βοηλάτου ἀμάξης ἐνθ' ἄν.: Μιὰ ἀραμπαδῆ ξύλα - σανὶ κττ. Λεξ. Δημητρ. "Αραδαδῆς ἀραδαδῆς ἐκουβαλειόδα τὰ γρασιὰ 'ς ἐκεῖνο δὲ σπῖτι ποῦ 'μου "Απύρανθ. Τὰ ξύλα ντὸ εἶδα ἔβγαίν'νε τρία ἀραπαδέας (τὰ ξύλα ποῦ εἶδα συμποσοῦνται εἰς τρία φορτία ἀμάξης) Τραπ. Συνών. ἀμαξῆς, ἀμάξι 1 β.

ἀραμπαδέλλι τό, ἀμάρι. ἀραδαδέλλ' Θράκ. (Αἶν.) "Ιμβρ.

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. ἀραμπᾶδες διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

1) Μικρὰ ἄμαξα συνήθως ὑπὸ βοῶν ἐλκομένη Θράκ. (Αἶν.): Μιὰ μέρα *κεῖ ποῦ *βανοῦσι χῶμα μι τ' ἀραδαδέλλ' γλέπ' τοῦ μουρὸ τ'ς βασ'λουπούλλας (ἐκ παραμυθ.) Συνών. *ἀραμπαδόπουλλον. 2) Μικρὰ ἄμαξα συρομένη διὰ κλωστῆς ὑπὸ παιδίων ὡς ἄθυρμα "Ιμβρ.

ἀραμπαδοθέμι τό, Κωνπλ.

"Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀραμπᾶδες, πληθ. τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.

Πληθὸς ἀμαξῶν.

ἀραμπαδόξυλο τό, "Ηπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. "ραμπαδόξυλο "Αθην. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

"Εκ τῶν οὐσ. ἀραμπᾶς καὶ ξύλο.

1) Στελεὸς ξύλινος διτροχίου φορτηγοῦ ἀμάξης διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατεῖται τὸ κύριον μέρος αὐτῆς ὀριζοντίως, ὅταν δὲ ἀποσύρεται οὗτος, κλίνει αὐτὴ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ οὕτως αὐτομάτως ἐκχέεται τὸ φορτίον ἰδίᾳ ἐκ λίθων, ξύλων, ἄμμου κττ. ἐνθ' ἄν. 2) Συνεκδ. ρόπαλον ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὸν ἔπιασε με τ' ἀραμπαδόξυλο καὶ τὸν ἔκανε τοῦ ἀλατιοῦ "Ηπ. Τὸν πῆρε με τὸ "ραμπαδόξυλο (τὸν ἔδειρε κτλ.) "Αθην. κ.ά. Τὸν ἔδιωξε με τὸ "ραμπαδόξυλο αὐτόθι.

***ἀραμπαδόπουλλον** τό, ἀραπόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἀραπά, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

***Αραμπαδέλλι**, ὁ ἰδ.

ἀραμπᾶς ὁ, κοιν. ἀραβᾶς Θράκ. (Αἶν. Μάδυτ.) Κρήτ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Μέγαρ. Νάξ. ("Απύρανθ. Γαλανᾶδ. "Εγκαρ. Φιλότ.) Πελοπν. ("Ανδροῦς.) Σάμ. κ.ά. ἀραμπᾶς Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσος.) Ρόδ. ἀραπά ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

"Εκ τοῦ Τουρκ. *araba*.

1) "Αμαξα εἰδικώτερον μὲν ἢ ὑπὸ βοῶν ἢ βουβάλων συρομένη ἔχουσα τροχοὺς ἀλλαχοῦ μὲν ἀκτινωτοὺς, ἀλλαχοῦ δὲ φέροντας τὸ πρωτόγονον σχῆμα ξυλίνου κύκλου, ἐν γένει δὲ πᾶσα ἄμαξα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Καρ'δένιους ἀραβᾶς Αἶν. Τὰ βουδά - τ' ἄλογα σύρ'νε τὴν ἀραπάν Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Τραῦα τὸν ἀραμπᾶ σου! (μετὰ περιφρονήσεως ἀποπομπῆ τινος) πολ-λαχ. Σῦρε τὸν ἀραβᾶ σου! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Τὸν ἀραβᾶ μου κοιτάζω (περιορίζομαι εἰς τὴν ἐργασίαν μου ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ξένα πράγματα) Γαλανᾶδ. Τοῦ δῶκα τὸν ἀραβᾶ του (τὸν ἔδωξα) "Απύρανθ. Πάου - τρώου μι τοὺν ἀραμπᾶ μ' (βραδέως, ἐν ἀνέσει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Οὐ Τοῦρκους μι τοὺν ἀραμπᾶ πιάσ' τοῦ λαγὸ (ὁ Τοῦρκος συλλαμβάνει τὸν λαγὸν ὀχούμενος ἐφ' ἀμάξης. "Επὶ τοῦ βραδέως καὶ μετ' ἀνέσεως πράττοντός τι) Μακεδ. (Νάουσ.) Οὐ Τοῦρκους πιάσ' τοὺν κλέφτ' μι τοὺν ἀραμπᾶ (συλλαμβάνει εὐκόλως τὸν παρανομοῦντα διὰ κατασκόπων καὶ καταδο-τῶν) "Ηπ. (Ζαγόρ.) Τὸν λαὸν πιάσουν τον με τὸν ἀραμπᾶ (διὰ

